

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.933 van 24 april 2002.
in de zaak A. 119.829 /XIV-9616.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. DESWAEF,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 de Wijnantsstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 augustus 1968 en van Nigeriaanse nationaliteit, op 18 april 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (model B) van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 maart 2002, genomen in uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 2002, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 april 2002;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 18 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 24 april 2002 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DESWAEF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, uit de bestreden beslissing blijkt dat ze moet uitgevoerd worden uiterlijk op 23 april 2002, zodat verzoeker met zijn verzoekschrift ingediend op 18 april 2002, tijdig en alert heeft gehandeld, zodat is voldaan aan voornoemde eerste voorwaarde;

1.2. Overwegende dat het bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, ondermeer wordt gemotiveerd door de omstandigheid dat verzoeker werd uitgesloten door de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 2002 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, bij toepassing van de artikelen 5 en 14 van deze wet;

1.2.1. Overwegende dat, wat dit motief betreft, verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Dit middel is gesteund op de schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel dat ondermeer wordt gesanctioneerd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet, door de motiveringsplicht die is voorgeschreven in artikel 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen, en van de artikelen 5 en 14 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op grondgebied van het Rijk.

Doordat de bestreden beslissing enkel steunt op de uitsluiting door de Ministeriële beslissing van 1.2.2002 van de wet van 22.12.1999 in toepassing van (de) artikelen 5 en 14, dat (die) gemotiveerd is op basis van de veroordeling van 22 mei 2000 door de Correctionele Rechtbank te Brussel. De Minister meent dat “uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad” en dat hij “dienvolgens een gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid betekent”.

Terwijl een beslissing van uitsluiting van de wet betreffende de regularisatie op grond van een gevaar voor de openbare orde een motivatie eist die rekening houdt met de elementen in casu en in concreto. Het is onvoldoende een vermoeden te steunen op een theoretische en algemene redenering.

Uiteenzetting

Verzoeker is wel degelijk veroordeeld geweest door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor strafbare feiten, maar de context van deze feiten is heel speciaal en moet teruggeplaatst

worden in het kader van zijn illegaal verblijf destijds, wat zijn aanvraag tot regularisatie juist moest verhelpen.

De valse naamdracht en de valsheid in geschrifte had enkel tot doel in België te kunnen verblijven en niet naar zijn land van oorsprong teruggestuurd te worden.

Verzoeker heeft geen delictueuze feiten begaan.

De elementen van sociale integratie aangehaald door verzoeker in zijn aanvraag tot regularisatie, zich steunende op een langdurig verblijf in het land moeten in rekening gebracht worden. Er kan niet beslist worden, op theoretische wijze en zonder referentie naar de concrete situatie, verzoeker uit te sluiten van de toepassing van de wet van 22 december 1999.

Zelfs indien de feiten gepleegd door verzoeker (valsheid in geschrifte en openbare naamdracht van een valse naam) strafbaar zijn, hebben deze feiten de openbare orde niet in zware mate geschaad en betekent hij geen gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid of zijn medemens.

Verzoeker moet dus de kans krijgen om een beslissing te krijgen op zijn aanvraag tot regularisatie zonder dat hij uitgesloten wordt van de toepassing van de wet van 22 december 1999.

De motivatie is in casu dus kennelijk onjuist.

Het middel is dus gegrond.”;

1.2.2. Overwegende dat het wanbedrijf van valse naamdracht is gepleegd door het materiële feit in het openbaar een valse naam aan te nemen, welke ook de drijfveer van de dader moge zijn; dat bijgevolg de door verzoeker uiteengezette drijfveer niet relevant is en op het eerste gezicht niets afdoet aan de pertinentie en de draagkracht van de in het bestreden bevel opgenomen motieven; dat de bevoegde Minister bijgevolg, op het eerste gezicht, op goede gronden kon overwegen dat “uit voorgaande feiten blijkt dat hij (verzoeker), door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad” en dat Hij even terecht kon overwegen dat hij (verzoeker), “dienvolgens een gevaar voor de openbare orde en, de openbare veiligheid betekent”, niet in het minst, gelet op de voorgaanden in deze zaak zoals zij blijken uit het administratief dossier;

Overwegende dat de motivatie van de bestreden beslissing, op het eerste gezicht pertinent en afdoende is, zodat het enig middel van verzoeker niet ernstig is en bijgevolg niet werd voldaan aan de tweede voorwaarde van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en twee, door :

de H. D. MOONS,

wnd. Kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.